

»Laadukasta, tiheää jännitystä.»

— GÖTEBORGS-POSTEN

SYNTYMÄPÄIVÄ

SOFIE
CARINA **SARENBRANT**
BERGFELDT

SYNTYMÄPÄIVÄ

SOFIE
CARINA SARENBRANT
BERGFELDT

Suomentanut Helene Bützow

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Födelsedagen

COPYRIGHT © SOFIE SARENBRANT & CARINA BERGFELDT 2023
PUBLISHED IN THE FINNISH LANGUAGE BY ARRANGEMENT WITH RIGHTS & BRANDS
SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2025

ISBN 978-951-0-50604-2
PAINETTU EU:SSA

*Tommylle ja Jasperille,
jotka pyörittivät arkea
kun toteutimme haavettamme.*

Pää lepää liikkumatta kovalla kivilattialla, ja toinen jalka on vääntynyt luonnottomaan asentoon. Näky on epätodellinen, ja pahoinvointia on vaikea tukahduttaa. Vain pään ympärille hitaasti leviävä lammikko liikkuu. Tummanpunainen veri leviää.

Onko hän kuollut?

Ajatus on niin typerryttävä, ettei siitä saa otetta, mutta oikeastaan kaikki on hyvin yksinkertaista.

Muuta vaihtoehtoa ei ollut, ei mitään muuta keinoa. Ja hengen riistäminen ottaa koville. Mutta joskus on pakko sivuuttaa senhetkiset tunteet ja katsoa eteenpäin, kuvitella millaista voi olla myöhemmin.

Sitten kun hän on poissa.

Vai kuinka?

Aikaa ei voi kääntää taaksepäin.

Jos se olisi mahdollista, mitään pahaa ei olisi ehkä tapahtunutkaan.

Kaikki olisivat yhä elossa.

Jos kohtalo olisi halunnut toisin, syntymäpäivä olisi ollut aivan täydellinen.

KELLO 6.00

1

Äitipuoli

Valo virtaa keittiön ristikkoikkunasta ja valaisee valkoisen marmorisaarekkeen. Pernilla Johansson levittää maksapasteijaa voileivälle ja ajattelee, tältäkö tuntuu kun sydän särkyy tuhansiksi palasiksi. He eivät ole olleet yhdessä vielä vuottakaan, mutta Tedin ja hänen elämässä on ollut viime aikoina kriisi toisensa jälkeen.

Montako riitaa heillä on vielä käymättä?

Pernilla avaa jääkaapin ja ottaa sieltä voileipäkurkkupurkin. Saa ajatuksen, etsii talvella ostetut pienet piparkakkumuotit, leikkaa niillä kurkusta tähtiä ja nostaa viipaleet Samuelin voileiville.

Nyt on kuitenkin pojan syntymäpäivä.

Pernilla pyyhkii kämmenselällä otsaa. On kesäkuun alku, ja aurinko on porottanut keittiön ikkunaan jo pitkään, vaikka on aikainen aamu. Hänelle alkaa tulla tukala ja hikinen olo. Hän vilkaisee kissan ruokakuppia ja näkee sen olevan puollillaan. Säilykelihan haju on aina kuvottanut häntä, mutta nyt se tuntuu entistä inhottavammalta.

Hän on ostanut leivoksen ja ajattelee, että täytyy muistaa panna siihen pieni kynttilä, jossa on numero seitsemän. Muistettavia asioita on paljon. Asioita jotka olisivat kuuluneet jonkun toisen hoidettaviksi. Esimerkiksi lapsen isän. Mutta hän loistaa poissaolollaan.

Mennessään jääkaapille Pernilla huomaa jonkun toisenkin heräilevän. Hän taputtaa vatsaansa ja kuiskaa: »Huomenta sinullekin». Samassa mieleen juolahtaa raskas ajatus: Tuleeko hänen vauvastaan avioerolapsi, aivan kuten Samuelista? Pernilla ja Ted eivät tosin ole edes naimissa vaan vasta kihloissa, joten lapsesta tulee todennäköisesti avioton.

Pernilla taistelee itkua vastaan. On inhottavaa, että hänestä on tullut näin tunteikas ja herkkä. Se ei ole hänen tapaistaan.

»Huomenta», sanoo Ted von Engen unisena ilmestyttyään yhtäkkiä keittiön oviaukkoon. »Nukuitko hyvin?»

Pernilla kieputtaa hiussuortuvaa sormensa ympärille ja pukee sanoiksi kysymyksen, joka on jäytännyt häntä koko aamun.

»Miksi et tullut eilisiltana nukkumaan?»

Tänä keväänä Ted oli touhunnut oudosti yöaikaan. Istunut näpläämässä puhelintaan tai lähtenyt ulos kummallisina aikoina. Ja vastannut vältellen aina, kun Pernilla oli kysynyt hänen tekemisistään. Pernilla väistää, kun Ted tulee tiskipöydän luo.

»Ajattelin että on parasta antaa sinun nukkua rauhassa ja nukuin täällä», Ted kuittaa lyhyesti ja laskee hanasta ison lasillisen vettä.

»Minä taas kierin ja kääntyilin koko yön.»

Pernilla jättää sanomatta, että oli kuullut Tedin menevän ulko-ovesta paljon sen jälkeen, kun valot oli sammutettu. Riita puhkesi juuri ennen maatamenoaa, eivätkä he ehtineet sopia.

Pernillasta alkaa tuntua, että Ted ei muutu koskaan.

Hän katsoo alistuneesti Samuelille laittamaansa aamiaistarjotinta. Hän hoitaa kaiken niin hyvin kuin pystyy, vaikka on joutunut raskauden takia sairauslomalle työstään

kuvausassistenttina. Hän on järjestänyt kaiken mahdollisen ennen kutsuja, mutta se ei varmasti riitä. Häntä ei pidetä aidosti perheenjäsenenä.

»En voi vieläkään ymmärtää asennettasi», Pernilla sanoo tietäen, että tämä ei ole oikea aika ottaa asia puheeksi. Heidän on mentävä kohta laulamaan Samuelille. »Tuntuu kohtuuttomalta, että et vieläkään päästä minua teidän elämäänne. Se tuntuu pahalta varsinkin nyt.»

Pernilla laskee käden vatsansa päälle.

Ted huokaa raskaasti ja luo Pernillaan katseen, joka viestii ettei tämä tajua mitään. Tai ehkä se viestii, ettei Tedillä ole mielestään valinnanvaraa.

»Pernilla, tämä ei johda nyt mihinkään.»

»Miksi et sitten sano mitään?» Pernilla kysyy ehkä tuhanneksen kerran.

»Pidemmän päälle on parasta sopeutua. Se on parasta kaikille.»

Ted kääntyy eteiseen päin kuin jotakin etsien. Se on hänen tapansa ilmoittaa, että keskustelu on ohi ja ettei Pernillan tunteilla ole merkitystä.

»Paitsi minulle», Pernilla mumisee penkoessaan laatikkoa, jossa tulitikkujen pitäisi olla.

»Myös sinulle, takaan sen. Anna sen asian nyt olla, ja keskitytään syntymäpäiväsankariin.»

Ted osaa panna pisteen keskustelulle Pernillan kanssa, mutta sama ei koske hänen entistä vaimoaan Fridaa. Juuri siitä kenkä puristaa. Eikä vain purista vaan painaa niin pahasti, että varpaat muuttuvat pian sinisiksi ja irtoavat jalkaterästä. Pernilla puree hammasta. Hän yrittää pysyä rauhallisena, jotta vauva ei hukkuisi kortisoliin. Mutta häntä pelottaa, mille kaille hän lapsensa altistaa.

»Tee sinä Samuelille tuoremehu, niin minä hoidan loput»,
hän sanoo.

Samuel haluaa aina juoda mehunsa aivan tietystä lasista. Kaiken täytyy olla aivan tietyllä tavalla, eikä Pernilla ole vielä oppinut kaikkea.

Kun Pernilla oli lapsi, hän oli iloinen, jos aamiaisella ylipäättään oli tuoremehua. Ja silloinkin se oli jotakin tylsää trooppista sekamehua perhepakkauksessa eikä Brämhuultsin tuorepuristettua appelsiinimehua.

Hiljaisuus on kireä, ja he kiertävät toisensa kaukaa kal-
liissa keittiössä, jonka Ted vielä vähän aikaa sitten jakoi
entisen vaimonsa kanssa. Frida von Engenin jälki näkyy
kaikkialla. Jokainen yksityiskohta huutaa, ettei missään
ole kitsasteltu. Mutta Pernillalla on myöhemmin tänään
tapaaminen arkkitehdin kanssa, ja ehkä hän vihdoin
saa tilaisuuden tehdä kodissaan oman mielensä mukaisia
muutoksia.

Götenen lapsuudenkoti, jossa Pernilla asui kahdeksan-
vuotiaaksi asti, oli paljon karumpi. 1980-luvun keittiössä oli
rustiikkiset ruskeat kaapinivet, mutta Pernilla muistaa sen silti
tätä kodikkaampana. Työtasossa oli palamisjälkiä Pernillan ja
hänen pikkusiskonsa innostuneen joululeipomisen jäljiltä. Ja
vanhan uunin sai auki vain, jos tiesi täsmälleen, miten kahvaa
piti painaa. Pernilla haluaa kulutusta kestävästä keittiöstä, jossa
voi polisyttää jauhoja lapsensa kanssa. Hän ei kaipaa tilaa, joka
on kuin sisustuslehdessä ja jossa pieninkin huolimattomuus
saattaa jättää ruman jäljen marmoripintaan.

Ted tuijottaa puhelintaan. Viestitteleekö hän Fridan
kanssa? Pernilla ei halua tietää.

Hän menee nopeasti alakerran kylpyhuoneeseen ja valelee
kasvojaan kylmällä vedellä. Sen jälkeen hänen on aivan pakko

ottaa puhelimen esiin ja mennä Fridan Instagram-sivulle vaikka tietää tulevansa siitä vain huonolle tuulelle.

Frida on näköjään jo hereillä. Uusi postaus on tullut hetki sitten.

Rakkaani täyttää tänään seitsemän vuotta. Teen kaikkeni järjestääkseni hänelle parhaan mahdollisen syntymäpäivän. Olettehan huomanneet, että tänä iltana on Frida-y:n kauden päätös? Saatte vihdoinkin tietää, kuka on salainen unelmavieraani!

Pernilla katsoo juontajan kuvaa pitkään. Frida poseeraa edessään valtava Star Wars -kakku, joka ei pysty täysin peittämään hänen antavaa kaula-aukkoaan.

Vertailu on turhaa, mutta eilisen riidan jälkeen itsekritiikki pyrkii pintaan. Pernilla on Fridaa vain kuusi vuotta vanhempi, mutta ei ikimaailmassa panisi tuollaista vaatetta päälleen.

Hän laskee puhelimen ja kuulostelee keittiöstä kantautuvia ääniä. Siellä on hiljaista. Hän huokaisee sulkiessaan kylpyhuoneen oven perässään, menee takaisin keittiöön ja näkee, että Ted sammuttaa nopeasti puhelimen näytön ennen kuin avaa jääkaapin oven.

»Entinen vaimosi on hereillä», Pernilla sanoo. »Hän on postannut kuvan jossa on juhlivinaan Samuelin synttäreitä.»

Ted katsoo Pernillaan alistuneena ja silmäilee sitten vitriinikaapin sisältöä.

»Oletko nähnyt sitä sinistä lasia?»

Pernilla osoittaa saarekkeella olevaa tarjotinta, jolla lasi jo odottaa.

»Eikö sinulla ole mitään sanottavaa Fridan postauksesta?»

»En käsitä, mikä pakko sinun on lukea niitä. Tulet vain vihaiseksi.»

Se on vähättelyä, Pernilla ajattelee. Mutta jokin todella pakottaa hänet seuraamaan Fridan somepäivityksiä. Ne

huokuvat kaksinaismoraalia. Pernillaa on kielletty panemasta nettiin Samuelin kuvia, mutta Frida väläyttelee poikaa aivan mielensä mukaan aina, kun haluaa korostaa asemaansa äitinä ja valittaa sitä, että joutuu nykyään olemaan joka toisen viikon erossa pojastaan.

Fridan murheet ovat eräiltä osin aivan vilpittömiä. Varsinkin kun ottaa huomioon, kuinka repivä avioerosta lopulta tuli. Kaikille neljälle. Samaan aikaan Pernilla epäilee, että tv-tähti viihtyy hiukan liian hyvin loukatun vaimon roolissaan. Pernilla katsoo puhelimensa taustakuvaa, jossa Ted ja Samuel hymyilevät hänelle. Poika on kuin ilmetty isänsä. Samat isot tummat silmät, samat ruskeat hiukset. Kuoppa leuassa on kuitenkin äidin peruja. Pernilla toivoo, ettei mikään muistuttaisi häntä Tedin eksästä joka kerta, kun hän katsoo Samueliin.

»No niin», Ted sanoo osoittaen ylepänä tarjotinta.

Kaikki näyttää täydelliseltä ja, ironista kyllä, Ted tuntuu uskovan että se on hänen ansiotaan. Pernilla vetää keuhkot täyteen ilmaa. Hän todella yrittää olla hyvä bonusäiti, mutta se ei ole helppoa. Ihmiset käyttävät sinnikkäästi termiä »bonuslapsi», mutta kun on keittiössä aamukuudelta tekevässä aamiaista jonkun toisen lapselle, ei välttämättä näe sitä bonuksena.

Ovelta kuuluva koputus katkaisee Pernillan ajatuksen.

»Bengt?» hän kysyy.

»Nytkö?» Ted vastaa. »Ei kai, se olisi outoa. Isän piti tulla vasta varttia vaille seitsemän, että hän ehtii onnitella Samuelia ennen kouluunlähtöä.»

Pernilla rypistää otsaansa. Hän menee kauniista pariovesta eteishalliin, joka on vielä keittiötäkin korkeampi. Lähempänä ulko-ovea lattian valkolakattu tammi vaihtuu harmaaksi graniitiksi. Hän avaa jykevän oven, ja koodilukko kilahtaa.

Aamuaurinko sokaisee hänet hetkeksi, mutta sitten hän näkee tulijan.

Hän perääntyy vaistomaisesti pari askelta. »Ai, sinäkö se olitkin.»

Leveällä kiviportaalla seisoo Frida.

Hän tasapainottelee kädessään kakkulaatikkaa, ja sylissä hänellä on kassillinen lahjoja.

»Ette kai ehtineet vielä laulaa?» Frida kysyy ja tulee peremmälle. »Hyvä etten nukkunut pommiin.»

Fridan vaaleat hiukset valuvat olkapäille ja kehystävät täydellisesti meikattuja kasvoja. Mekko korostaa hänen jäntevän treenatun kroppansa muotoja, ja sen päällä hänellä on nahkatakki.

»Hei», sanoo Ted, ja he kumpikin kääntyvät häneen päin.

Pernilla miettii, tiesikö Ted Fridan tulosta. Miksi hän ei sanonut mitään? Fridan täytyy tietysti saada juhlia omaa poikaansa, mutta Pernilla olisi halunnut tietää etukäteen, että hän on tulossa.

Ulko-ovi on edelleen auki. Sisään leijuu hento syreenintuoksu pihatien vieressä olevasta pensaasta.

Frida panee oven kiinni ja ottaa korkokengät jalastaan. Sitten hän tulee muutta mutkitta peremmälle ja vilkaisee olohuoneeseen, jossa Tedin lakanat ja peitto ovat vieläkin sohvalla. Frida kääntyy kulmakarvat koholla heihin päin ja nauraa.

»Ei kai teillä ole jo nyt parisuhdeksi?»

Ted alkaa selitellä, mutta Frida vain huiskauttaa kättään ja näyttää jo unohtaneen koko asian. Hän menee tottunein askelin keittiöön ja alkaa panna kakkua tarjolle.

Pernilla jää entisten puolisoitten taakse ja huomaa, että Frida ottaa automaattisesti ohjat, aivan kuin tämä olisi vieläkin

hänen talonsa. Hän katsoo Tediä ja Fridaa näiden rupatellessa. Hänelle tulee hyvin selväksi, millaista oli ennen, kun talo oli vielä Fridan koti ja tämä heidän yhteinen keittiönsä. Pernilla avaa jääkaapin ja katsoo hämillään kuivahtanutta leivosta, jonka oli ostanut edellisenä päivänä. Hän katsahtaa Star Wars -kakkuun ja panee jääkaapin oven kiinni.

»Nyt on aika», Frida ilmoittaa juhlallisesti Tedille.

Kakun kynttilät on sytytetty, ja Pernilla ottaa aamiaistarjottimen. Ted kantaa paketteja mutta pysyy tapansa mukaan vaiti.

He menevät yhdessä Samuelin huoneeseen, joka on pohja-kerroksessa keittiön vieressä. Pernilla yrittää hymyillä.

»Ja må han leva ... » aloittaa Frida.

Hän laulaa liian korkealta, ainakin näin aikaisin aamulla. Ted ja Pernilla yhtyvät lauluun, mutta ehtivät vain toiseen säkeeseen »uti hundrade». Sitten tulee hiljaista.

Samuelin sänky on tyhjä.

2

Entinen vaimo

»Kulta, tule esiin», Frida sanoo ja nostaa taivaansinistä pussilakanaa. Sitten hän kumartuu katsomaan sängyn alle. Siellä ei ole muuta kuin villakoiria. Siivous hoidettiin paremmin silloin, kun hän asui täällä.

Hän avaa komeroiden ovet. Sisällä on Samuelin vaatteita hujan hajan, mutta pojasta ei näy jälkeäkään. Tumman-siniseksi tapetoitu huone tuntuu ikävän tyhjältä huolimatta siitä, että sisällä on ainakin kolme ihmistä.

Frida kurkistaa kirjoituspöydän alle ja vetää pimennys-verhot auki. Alkukesän valo virtaa kalliille matolle, ilmassa kieppuu pölyhiukkasia.

»Samuel, tämä ei ole kivaa.» Frida ottaa pari epävarmaa askelta lähemmäksi sänkyä. »Tule antamaan äidille hali.»

Ilman tätä vuoroviikkosysteemiä olisin järjestänyt syntymäpäivän itse, hän ajattelee. Pernilla ei olisi kuvioissa lainkaan, ja äiti ja poika olisivat olleet yhdessä.

Niin kuin heidän olisi pitänyt olla aina.

Ted ja Pernilla seisovat aivan toimintakyvyttöminä paikoillaan, lahjat ja aamiaistarjotin käsissään.

»Tehkää nyt ihmeessä jotain», Frida sanoo, ja Ted ja Pernilla kiiruhtavat laskemaan tavarat Samuelin kirjoituspöydälle.

He pyörivät toistensa ympärillä tilavassa lastenhuoneessa ja ovat monta kertaa vähällä törmätä nostellessaan tyynyjä ja nalleja – aivan kuin seitsemänvuotias voisi piiloutua niiden alle.

»Missä hän voi olla?» Pernilla kysyy ymmällään.

Frida katsoo auki olevaa ikkunaa yrittäen tukahduttaa päässään voimistuvan kohinan.

»Oletteko pelästyttäneet hänet karkuun, vai mistä on kysymys?»

»Emme tietenkään», Pernilla kuiskaa.

Ted menee käsi ojossa lähemmäksi.

»Frida, ota nyt rauhallisesti. Samuel on varmasti täällä jossakin.»

Hän kuulostaa yhtä rauhalliselta kuin aina, mutta katseessa on pelkoa.

»Lakkaa vitsailemasta ja etsi poikani», Frida sähähtää.

»Äänen korottaminen ei auta yhtään», Pernilla sanoo. »Mekään emme tiedä, missä Samuel on. Täytyy vain yrittää löytää hänet, sillä hän on varmasti jossakin lähistöllä. Minä tutkin tämän kerroksen. Ted, sinä menet yläkertaan. Frida, sinä voit etsiä kellarista.»

Pernilla lähtee huoneesta, mutta Ted ja Frida jäävät seisomaan tyhjän sängyn viereen. Lopulta Frida oikoo mekkoaan, hänen on yritettävä koota itsensä.

»En usko, että Samuel on kellarissa, hänhän ei halua koskaan mennä sinne», Frida sanoo. »Aloitin pihasta. Ehkä hän heräsi aikaisin ja meni ulos leikkimään.»

Frida ottaa takkinsa ja lähtee ulos. Linnut sirkuttavat. Luonto on kauneimmillaan tähän aikaan vuodesta. Kaikki kuollut herää henkiin, lehdet ovat vaaleanvihreitä ja nuput avautuvat kaikkialla. Seinustojen pitkät kukkapenkit ovat puutarhurin perustamia.

Särkynytyydän kilpailee tilasta papelorikon ja lemmikin kanssa.

Frida sulkee silmänsä, ja heidän pieni perheensä on taas yhdessä. Hän näkee mielessään, kuinka Samuel askeltaa huojuen, ensimmäinen jalkapallo jalkojen välissä. Pallo näytti valtavan isolta, ja poika kellahti kerran toisensa jälkeen kumoon mutta nousi aina pystyyn. Frida oli hänestä silloin ylpeä.

Frida menee toiselle isolle terassille, josta Samuel pitää eniten. Siellä on ulkokeittiö ja pizzauuni jota he alkoivat käyttää aina tähän aikaan vuodesta.

Ennen kuin Ted päätti lyödä heidän elämänsä säpäleiksi.

Tämä on todella maaginen puutarha.

Frida pysähtyy pergolan vieressä kasvavan kultasateen viereen, ja sormet tapailevat tottuneesti puhelinta. Hän lopettaa sen heti.

Miten hän voi ajatella sometilejään nyt? Eikä tämä ole enää hänen puutarhansa, vaikka hän kuinka sitä toivoisi.

Frida jatkaa matkaa uima-altaalle ja yrittää karkottaa mielestään kuvat Samuelin ruumiista altaan pohjalla. Tummat hiukset kovalla laatoituksella, ruskeat silmät tuijottamassa tyhjyyteen. Hän avaa altaan maitolasisen kannen ja katsoo henki kurkussa alas.

Tyhjä.

Hän menee talvipuutarhaan, jossa tomaatit, kurkut ja pelargonit olivat talvehtineet hänen aikanaan. Nyt se on tyhjillään. Vain paljasta maata pitkissä kasvatusaltaissa. Hautausmaallakin on enemmän elämää.

Mutta Samuelia ei näy.

Frida painaa kädellä rintaansa, yrittää hieroa sydäntä painavan tunteen pois. Hän kiertää kulman ympäri ja ohittaa Samuelin huoneen ikkunan. Ulkoa katsoen se näyttää olevan

kiinni. Hän ajattelee, että pitkä ihminen ulottuisi ikkunalaudalle. Ja lapsi voisi hypätä ikkunasta maahan satuttamatta itseään.

Frida nojaa valkoiseksi rapattuun seinään, katsoo nurmikenttää ja yrittää keskittyä. Pienelle seitsemänvuotiaalle sopivia piilopaikkoja on paljon. Tontin perällä olevan aidan takana on metsikkö.

Hän kaivaa puhelimen esiin ja soittaa äidilleen, joka asuu noin vartin matkan päässä, lähellä Bromman lentokenttää. Ei niin, että Samuel saisi päähänsä lähteä omin päin isoäidin luokse. Hän on ollut siellä vain muutaman kerran yksin. Mutta Fridan on pakko tehdä jotain. Kännykkä hälyttää, ja hän hengittää syvään, kun Kerstin Blom vastaa.

»Hei, minä täällä», Frida sanoo heikolla ja vieraalla äänellä. »Tämä voi tuntua oudolta, mutta mietin vain, oletko puhunut tänään Samuelin kanssa.»

Puhelimessa on hetken hiljaista. Frida näkee äidin mielesään, tämän vaaleat ja pesemättömät hopeanharmaat hiukset.

»En, miksi olisin?»

Kello on vasta puoli seitsemän, mutta äiti ei vaikuta unenpöpperöiseltä vaan pikemminkin valppaalta. Frida miettii, onko äiti ehkä saanut kuriin nukkumisongelmansa johon on syönyt kaikkia mahdollisia lääkkeitä.

»Emme löydä häntä», Frida sanoo. »Hän ei ollut sängyssään, kun menimme hetki sitten huoneeseen syntymäpäiväkakun kanssa.»

Parin sekunnin hiljaisuuden jälkeen Kerstin huokaa. »Jaa, has, mitä hän on nyt tehnyt?»

»Mitä tarkoitat?»

Frida kuljettaa sormeaan röpelöisellä ulkoseinällä.

»Entistä miestäsi. Siitä tyyplistä ei ole mihinkään, ei edes pitämään omaa poikaansa tallessa.»

Kerstin on suhtautunut aina epäluuloisesti Fridan ja Tedin elämään, varsinkin sen jälkeen kun Fridan ura lähti nousuun. Hän on ollut jo pitkään kiinnostuneempi Fridan tuloista kuin siitä, mitä hän saa aikaan.

Frida on vähän aikaa hiljaa, mutta hänen äitinsä ei kysy mitään eikä tarjoudu auttamaan etsinnöissä.

»Kukaan meistä ei ymmärrä, mitä on voinut tapahtua», Frida sanoo nielaisten. »En tiedä, mitä pitäisi tehdä.»

Kuulostaa siltä, että äidillä on televisio auki.

»Se on kyllä ikävää», Kerstin vastaa lyhyesti.

Puhelun jälkeen Frida on entistä epätoivoisempi. Äidin reaktioista ei koskaan tiedä, sitä Frida on todistanut koko elämänsä ajan. Kuilu heidän välillään kasvaa kasvamistaan. Frida yrittää lohduttautua sillä, että Kerstinillä on ongelmia. Heistä kahdesta Frida on aikuinen, eikä se ole aina helppoa lapsen ja vanhemman suhteessa.

Samuelin leikkien jälkiä näkyy eri puolilla pihaa. Trampoliinilla lojuu yksinäinen kesäkenkä, ja Samuelin paras jalkapallo on juuttunut alppiruusupensaalle. Jousipyssy on unohtunut nurmikolle, suunnilleen siihen paikkaan jossa Samuel ampui kerran vahingossa isoisänsä pohkeeseen. Bengt on hieno ihminen, Kerstinin täydellinen vastakohta. Hän on pitänyt Fridan puolta siitä alkaen, kun kauhistuttavat sanat »haluan erota» ensi kerran lausuttiin. Tedillä saattaa olla omat käsityksensä autoritäärisestä isästään, mutta Fridalle hän on aina ollut tuki ja turva, varsinkin eron aikana. Bengt todella yritti puhua pojalleen järkeä ja tulee loistavasti toimeen lapsenlapsensa kanssa.

Fridan katse harhailee nurmikolla. Mieleen tunkevat kaikki mahdolliset kauhukuvat. Hän muistaa kuinka vasta muutama kuukausi sitten Samuel oli saanut koulussa yhtäkkiä

anafylaktisen allergiareaktion, ja kasvot olivat turvonneet kauttaaltaan.

He olisivat voineet menettää hänet silloin. Paniikki saa Fridan havahtumaan. Miten hän voi vain seistä tässä muistelemassa?

Hän painuu juoksujalkaa takaisin sisälle, naputtaa neljä numeroa koodilukkoon, jonka koodia kukaan ei ole tullut vaihtaneeksi eron jälkeen. Ted seisoo Samuelin huoneessa.

He katsovat toisiinsa, ja kumpikin pudistaa päätään.

Frida aikoo juuri lähteä tutkimaan vielä kellarinkin, niin kuin Pernilla oli ehdottanut, kun hän huomaa yöpöydällä syttyvän valon. Samuelin kännykkä.

Onnitteluviesti Bengtiltä.

Frida on ottamaisillaan puhelimen, mutta pysähtyy kesken liikkeen.

»Herrajumala», hän sanoo.

Ted kääntyy ja tulee lähemmäksi.

Puhelimen ruutu sammuu taas. Mutta heidän huomionsa on kiinnittynyt aivan toiseen asiaan.

Aika seisahtuu, kun he tuijottavat Samuelin Epipeniä, joka Samuelin täytyy pitää aina mukana anafylaktisen sokin varalta. Adrenaliinikynä pelastaa hänen henkensä.

Ilman sitä hän voi kuolla.

**Kadonnut lapsi.
Rikkinäinen perhe.
24 tuntia aikaa selvittää totuus.**

Onnittelulaulu hiipuu aikuisten huulille, kun pienen syntymäpäiväsankarin oven takaa löytyy tyhjä huone ja avoin ikkuna. Tv-juontaja Frida von Engenin poika on kadonnut jäljettömiin – vieläpä ilman elintärkeää adrenaliiniruiskettaan. Fridan, hänen ex-miehensä ja tämän uuden puolison välit kiristyvät entisestään. Kun poliisin etsinnät eivät tuota tulosta, eripurainen kolmikko alkaa syytellä toisiaan. Kenellä voi olla syy raivata viaton lapsi tieltään?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50604-2

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW